

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosep afriških
misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. cts., 2 S; s prilogi »Klaverjev koledar« 13 Din, 7-20 L, 80 am. cts., 2-60 S.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 18.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Iskanje prenočišča — nekdanj in sedaj. — Prosimo kako malenkost za naše revne cerkve v Afriki. — Apostolski vikariat Bahr-el-Gazzal. — Od vola pohojen. — Hvaležni misijonar in njegova želja. — Vesele novice iz Somali dežele. — Nisem sam. — Kratki misijonski dopisi. — Poročila propagande. — Slovo umirajočega katoliškega glavarja. — Božični večer v Swakopmundu. — Kronika Družbe sv. Petra Klaverja. — Uslišane molitve. — Za naše drage rajnike. — Zveza afriškega tiska.

Darovi

od maja in junija 1928.

(Darovi v oklepajih so došli iz Hrvatske meseca maja.)

Za afriške misijone v splošnem: Din 10.288-80; (2696-); L 513-.

Za sv. maše: Din 140-; (24-).

Za stradalajoče: Din 75-; (25-).

Za gobavce: Din 100-.

Za odkup sužnjev: Din 5180-; (1168-); L 305-.

Za botrinske darove: Din 2470-; L 90-.

Za zamorčke: Din 339-; (20-); L 10-.

Za katehiste: Din 50-.

Za semeniščnike: Din 50-; (1900-).

Za kruh sv. Antona: Din 4757-50; (1651-); L 104-30.

Za misijonsko zvezo: Din 155-.

Za otroško zvezo: Din 31-; (1-).

Za mašno zvezo: Din 1448-; (3208-); L 100-.

Za Klaverjev vinar: Din 20-.

Za afriški tisk in katekizem: Din 62-; (61-).

Za določene namene: Din 2816-; L 77-50.

Za določene misijone: Din 1085-.

Za Klaverjevo družbo: Din 40-.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 299-.

Tisočkrat »Bog povrni« vsem blagim dobrotnikom!

»Slava Bogu na višavah
in mir ljudem na zemlji!«

Iskanje prenočišča — nekdanj in sedaj.

Prenočišča iskati — vsi vemo iz sv. pisma, kaj se to pravi. Marija in Jožef sta bila več dni na potovanju iz Nazareta v Betlehem. Zdaj sta na cilju. Toda kam sedaj? Marija ve, da bo v malo urah prišel na svet sam Sin božji. Kam naj položi tistega, na katerega je človeštvo stoletja čakalo? Iščeta od hiše do hiše, toda zaman. Potrkata tu in tam — nič ni. Revna človeka sta, in za reveža Betlehemčani nimajo prostora. Le revna štalica ju sprejme pod streho. Tam mora Mati božja položiti svoje Dete na slamico. Nad to votlino pa zapoje angeli »Gloria in excelsis Deo«. Sem priteko ljudje, »ki so dobre volje«, revni pastirčki in se poklonijo novorojenemu Kralju miru.

Tako je bilo iskanje prenočišča nekoč. In sedaj? Danes? Danes trkata Jožef in Marija pri tebi, ki to bereš. Ne potrebujeta krasnega stanovanja; le mal tabernakelj in malo dostojno cerkvico bi rada, in te prosita, da s kako malenkostjo prispevaš v ta namen. Jezusček se nanovo rodi v marsikakem zamorskem kraju daljne Afrike. Pred nekaj časa še niso ubogi zamorci nič vedeli o dobrem ljubem Bogu; pa je prišel misijonar in jim prinesel Sinu božjega in mir božji. Zdaj bi pa misijonar rad, da bi Jezus, ki je dosedaj le med sv. maso prišel na prenosni oltar, vedno bival med novimi zamorskimi kristjani. Toda, žal, je reven kot sta bila Jožef in Marija in mu ni na razpolago nikaka hišica; le prazna blagajna se kaže. Kako je to hudo za misijonarja, ki ve, kako zamorci lju-

bijo Jezusa v presv. zakramentu in bi radi ure daleč prišli, da ga obiščejo. Le eno sredstvo je, da to dosežejo. Misi-jonar gre zato iskat »prenočišča« in prosi Marijo in Jožefa, da mu pomagata pri tem delu.

Ali sedaj razumeš, kaj mislim pod besedo »preno-čišče«? Ali veš, za kaj te Marija in Jožef danes prosita? Za prispevek za mal tabernakelj, misijonsko cerkvico, da bo Jezus notri stanoval. Ako sam nimaš, lahko posnemaš Marijo in Jožefa in »trkaš od vrat do vrat«, da nabereš večji znesek. Prosim, zberi malo zbirko in jo pošlji pod označbo »za Jezusovo prenočišče«, da bo Jezus imel v misijonskih krajih dostojnejše bivališče v taber-naklju in cerkvici. Sv. družina si bo dobro zapomnila, kje je našla odprte roke, to se pravi srce in božje Dete bo vračalo z blagoslovom in Ti odprlo svoje srce, da se na njem odpočiješ. In kakor nekdanj angeli na betlehem-skih poljanah, tako bodo v daljni Afriki tisoči nedolžnih otrok peli evharističnemu Bogu slavo.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opraviijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Prosimo kako malenkost za naše revne cerkve v Afriki.

(Odlomki pisem afriških misijonarjev.)

»Pošiljam Vam sliko naše nove cerkve, ki je ravno v delu in zelo skromna za bivališče Kralja kraljev. Vendar nas bo stala brez oltarjev, klopi in druge olepšave okroglo 22 tisoč lir. Imamo pa še mnogo starih cerkva, ki so zidane z ilovico in pokrite z morsko travo. In še te so v razpadu. Najmanj 10 jih bo treba nanovo postaviti. Ali bi nam mogli dobri ljudje pomagati po posredovanju Klaverjeve družbe? Naši kristjani bodo skupno zanje molili. Vidite: misijonar je vedno isti: komaj je nekaj dobil, že steguje roko po drugem.«

Škof Perrachon,

misi-jonar od Consolate, vik. Nyeri, Vzh. Afrika.

Pred ubožno misijonsko cerkvico v Inyoni.

»Koliko dela in skrbi imamo! V malo letih moramo zgraditi 20 cerkva, potem šol, delavnic itd. Vse je premajhno. Pri službi božji morajo ljudje zunaj stati. Ako je lepo vreme, še gre, toda če dežuje! Cerkev v Vohipeho je sprejela l. 1920. 400 oseb in bila za takrat dosti velika. Med tem smo jo štirikrat povečali. Zdaj je prostora za 1200 oseb, in vendar je to še premalo. Neka druga cerkev je bila zidana za 300 oseb; je še skoro nova, toda prostora bi moralo biti za tisoč vernikov.«

P. Briant, lazarist, Vohipeno, Madagaskar.

»Vsled Vaše podpore smo mogli temelj cerkve napraviti iz cementa. Zdaj moramo postaviti še zidovje, kar nas bo mnogo stalo. Pa mi zaupamo še vedno na pomoč sv. Petra Klaverja. Naj bi nas njegova družba tudi še v prihodnje podpirala z darovi in molitvijo, da moremo naš misijon, ki Družbi že toliko dolguje, dobro organizirati in razviti.«

P. Feuvrier, od Nj. Lj. Gospe della Salette, Antsirabé.

»Ob večjih praznikih ljudje že ob 5 zjutraj čakajo pred vrati naše kapele, da ob glasu zvona zasedejo prve prostore. Uboga kapelica! Je 20 m dolga in 6 m široka, ima reven oltar, majhen kor, majhen križev pot, čigar slike niti ne harmonirajo s postajami. Potem 4 bele stene in tlak, čigar posamezni deli so vsled mravelj vzbokli. Klopi in kipov ni. Pred 10 leti je bilo to dovolj, ko je naš misijon štel 300 kristjanov; danes to

ne zadostuje. Delo in trud misijonarjev sta rodila lepe sadove, naš misijon ima dva tisoč kristjanov. Že navadno nedeljo nimajo prostora, kaj šele ob večjih praznikih.

To ubogo ljudstvo, ki se stiska in preriva po cerkvi, visi ob oknih kakor grozdje s trte, tišči v vrata in jemlje prostor v zakristiji. Pred cerkvijo je pa kakor na semnju, kjer ženske in otroci in psi semintje hodijo. Kako moremo deliti sv. obhajilo mirno in dostojno?!

V kratkem moramo sezidati v Utale novo prostorno cerkev Bogu v čast in v blagor duš. Toda odkod denar? Sami imamo komaj toliko, da se preživimo in vodimo svoje podjetje. P. superijor in jaz bova morala sama zavihati rokave in zidati. Naši zamorci bodo pač pomagali, toda zastonj ne bodo mogli. Naš vikar ima prazno kaso. Na koga naj se obrnem, ako ne na blagodušne čitatelje »Odmeva«! Na te se ozirajo oči naših zamorcev.

Zato, dragi čitatelji, usmilite se bamba (= očeta), ki prosi za svoje otroke.

P. Kuypers, od očetov Montfortskih, apostol. vikar, Schire.

Apostolski vikariat Bahr-el-Gazzal.

Pismo slovenskega misijonarja Andreja Kapusa, 25. marca 1928, vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja.

Najprisrčnejše se vam zahvaljujem za prejeto vsoto 20 egiptovskih lir, katere ste mi blagovolili poslati po preč. gospodu škofu Pavlu Silvestri. Kako je ravno prav služilo kot gmotni prispevek za našo novo misijonsko postajo Voynyang (Bahr-el-Gazal, Angl. E. Sudan) in pride naravnost v korist ubogim zamorcem Nuer, ki so še vsi pogani in tako silno potrebni naše duševne in telesne pomoči. Prosimo Boga, da bi tudi njim po našem posredovanju kmalu zasvetila luč sv. vere.

Dosedaj še ni bil noben krščen, ker morajo biti poprej vsi dobro poučeni, pa upamo, da bo o Binkoštih začetek krščenja. Predobri Bog naj vsem blagim dobrotnikom tisočero povrne! Priporočam se za mile darove še v prihodnje, bodisi v obleki ali denarju.

Hvaležen v Gospodu.

Andrej Kapus, misijonar v Afriki,
doma z Bleda.

Od vola pohojen.

(Apostolska prefektura Cubango v Angoli.)

Pismo P. Steinmetz-a iz kongregacije sv. Duha.

Ravnokar sem se vrnil iz pettedenskega potovanja, ki sem na njem obiskal štiri šolske kapele, vse v deželi Quipungo. V tem suhem in hladnem času se mnogo lažje potuje, ko ob deževnem, ki traja od oktobra do aprila. Tudi se na takem potovanju marsikaj zanimivega doživi. Evo vam zgleda, ki sicer ni čudež, a vendar kaže na posebno moč priprošnje sv. Terezije Deteta Jezusa. Prednica karmeličank v Lisieuxu mi je namreč to svetnico priporočila kot zgled apostolke, zato imam vanjo posebno zaupanje. Torej poslušajte.

Po štirih dneh potovanja z vozom, ki ga je vleklo osem angolskih volov, sem dospel 25. junija zvečer ob 7 v Himu. Hoteli so izpreči, jaz pa sem stopil za trenotek k vozu, da bi vzel iz predala svečico za razsvetljavo. Stal sem na vozu in že držal svečo v rokah, ko se naenkrat voz premakne in jaz padem znak meter visoko med voz in vole. Videl sem 36 sveč naenkrat... Vol se je ustrašil in stopil preko mene. Jaz sem zakričal strahu. Vol me je brcnil v pleča in mi raztrgal talar. Na telesu mi je samo kožo nekoliko obdrnil. — Zmuznil sem se s težavo izpod vola. Mislil sem, da imam zlomljena rebra in komaj sem se držal na nogah. Moral pa sem priznati pomoč Terezije Deteta Jezusa. Vsi, ki so prizor videli, so rekli: To je bil čudež.

Ker mi je znana Kneippova metoda zdravljenja, sem se zdravil s polivi in z umivanjem z vodo in jesihom. Že drugo jutro sem lahko maševal in opravljal druga dela, četudi me je še vse bolelo. Medtem sem opravil devetdnevnicu k moji zavetnici in sem pokladal njene svetinje na boleča mesta. V nekaj dneh sem že mogel krščevati in tudi poročiti katehista Jožefa, ki je bil že eno leto vdovec. Ko sem v nekaj dneh popolnoma ozdravel, sem šel v šole v Mukuvala, Vimphiakista in Ravombo. Katehista Franceta sem moral nadomestiti z drugim, ki je imel najzanimivejši del dotične okolice za svoje delovanje.

Ko sem se vrnil v Huilo, sem tam dobil mali prenosni harmonij, ki ste mi ga Vi poslali. Kako je lep in blagoglasen! Vsi ga občudujejo. Kako sem Vam hvaležen za ta biser! Pošljite mi še kaj rožnih vencev, svetinj in podobc Marije in sv. Jožefa.

P. Bonnefoux, ki je odpotoval k glavni skupščini naše kongregacije, bo menda o božiču pripeljal s seboj več novih

misijonarjev. Potem upamo ustanoviti novo misijonsko postajo v deželi Quipango; pozneje tudi v Kvilenkvesu. Bodrite ljudi kar mogoče k molitvi, sveti maši in svetemu obhajilu za dušni blagor ubogih črncev! Na mnogih krajih so še tako zapuščeni in oddaljeni od Boga, da si v Evropi tega niti predstavljati ne morete. V Angoli na primer, v tej veliki portugiški koloniji, je še mnogo rodov, ki nimajo niti šole niti misijonov. Naši tekmeči protestanti se pridno gibljejo, zlasti na severu, kjer je dežela bolj obljudena. V okolici Huile delujemo neumorno dalje in imamo mnogo dečkov in deklic v naših zavodih. Pa stane nas mnogo truda; kajti domačini so nedovzetni za pouk in katekizem; so namreč večinoma pastirji, in ti se držijo svojih navad. Nekaj milj od misijona zidamo Mariji Brezmadežni posvečeno šolo, ki bo služila novo ustanovljeni krščanski občini. Kristjani sami zidajo kapelo pod vodstvom preč. P. Duff-a; misijon pa skrbi za vrata, okna, les in opeko. Čeprav je g. pater slabotnega zdravja, vendar neumorno skrbi za to delo. Tudi imamo že knjigo katekizma za to šolo.

Za vse, kar smo storili, gre hvala Bogu, Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, Mali Tereziji, kakor tudi pokojni ustanoviteljici Vaše družbe. Naj bi ona skupno s sv. Terezijo nadaljevala misijonsko delo v nebesih, ki ga je na zemlji tako srečno začela! Naj bi se na njeno prošnjo zgodilo toliko čudežev, da bi bila naposled povzdignjena k časti oltarjev, v večjo čast božjo in v izveličanje ubogih zamorcev.

Hvaležni misijonar in njegova želja.

Pismo P. Damma, benediktinca.

Zelo sem bil vesel in iznenaden, ko sem zvedel, da sem dobil po pošti nekaj tako lepega in praktičnega za našo cerkev. Iz srca sem hvaležen Bogu in Vam in vsem, ki so kaj pripomogli k temu. V znak hvaležnosti sem opravil eno sv. mašo za vse dobrotnike; obenem sem obljubil, da se bom vsak dan spominjal pri sv. maši Vas in Vaših sotrudnikov. Rad bi vedel, kdo se je na to spomnil. Zelo častim angele — zlasti sv. Rafaela — ki so mi v zadregah že mnogokrat pomagali, da sem po dobrih ljudeh prejel kaj prav lepega in nepričakovanega, kakor sedaj v tem slučaju.

Apostolski prefekt mi je naročil, naj v Upangui ustanovim novo misijonsko postajo, da pridobim to lepo in veliko deželo

za Kristusa. Leži na meji naše prefekture in meji na jezero Nyassa. Apostolski prefekt je smatral ustanovitev za zelo potrebno, četudi za to ni imel niti dinarja na razpolago. Zdaj, ko mi je Bog pokazal, da je še dobrih ljudi na svetu, bom pogumno začel in upam na nadaljnjo podporo. Takoj prosim: pomagajte mi napraviti kuhinjsko posodo. Četudi imam sedaj le malo gospodarstvo, se bo pa čez leto povečalo, ker bo tu gotovo nastalo zdravilišče vsled zdrave lege.

Ali smem še za kaj drugega prositi? Ljubi Bog lahko po Vas čudež naredi, kakor je to že večkrat storil. Zato Vas prosim, da mi pomagata plačati katehiste s tem, da jim pošljete kaj obleke: hlače, kamižole itd. V Upangui je ponoči precej hladno. Mera naj bi bila za srednje, vitke postave pri 18 letih. Tudi za otroke bi potreboval oblek, ako mogoče iz dobrega blaga.

Najbolj potrebna pa je molitev. Cerkev bo posvečena sv. Duhu; jaz upam, da mi bo sv. Duh pomagal vse duše pridobiti za Kristusa in da mi bo pridobil mnogo dobrotnikov. O, ko bi mogel dobiti bogatih družin, ki bi mi vzdrževale po enega katehista na leto. Ako mi katere dobite, bom za vsako opravił eno sv. mašo. Zanašam se na pomoč angelov. Bog povrni vse!

Zelo všeč bi mi bile svetinje Srca Jezusovega in trdni rožni venci s križcem. Zamorci molijo vsak večer rožni venec in pobožne vzdihne k Srcu Jezusovemu. Na takih misijonih, kjer se vedno moli sv. rožni venec, leži blagoslov božji. Verniki ostanejo brez velikih grehov in prejemaio pobožno sv. zakramente. Od tu je šlo že mnogo deklic v samostan; dečki pa želijo biti duhovniki. To je sad češčenja presv. Srca Jezusovega in molitve sv. rožnega venca. Žal, da nimam rožnih vencev in svetinje. Nimam tudi križev za 20 šol, ki jih bom otvoril, in tudi ne podob. Križi, ako mogoče, naj bodo trdni in izraziti.

Vesele novice iz Somali dežele.

Msgr. Perlo, apostolski prefekt piše vrhovni voditeljici Družbe sv. Klaverja:

Prejel sem denar za sv. maše in druga darila za misijon. Iz srca se Vam zahvaljujem in bodite prepričani, da so nam taka darila bodrilo za nadaljnje delo v tej deželi Islama, ki nam jo je Bog določil za delovanje. Ne bomo izgubili poguma, četudi naloga, pred katero smo postavljeni, presega naše moči. Tudi

se ne bomo bavili samo z materijelnimi skrbmi, dasi jih je res veliko, ampak bomo gledali zlasti na duhovne potrebe misijona. Hočemo, da bodi naše delo prežeto nadnaravnega duha, s pomočjo katerega hočemo vršiti svojo dolžnost, ne glede na to, ali dosežemo malo več ali malo manj vidnih uspehov.

Četudi kaže izkušnja, da je turško ljudstvo najmanj dovzetno za nadnaravno lepoto krščanske vere, vendar ne dvomimo, da nam bo Bog pomagal in blagoslovil naše prizadevanje, ako bomo zvesto delali po navodilih, ki smo jih dobili iz Rima za naše delovanje v Sumalideželi. Božja Previdnost ima morebiti za nas pripravljenih lepih sadov apostolstva, zato da ne obupamo spričo težav, ki nam jih stavi Izlam ob našem delu.

Na sv. večer smo krstili 40 katehumenov, izmed katerih je 30 prejelo obenem prvo sv. obhajilo. Sami se nismo nadjali tako hitrih in lepih uspehov. Pa mi nismo poklicani, da bi božji previdnosti stavili cilje; spoznamo pa resnico božjih besed. Jaz sem z vami. In mi smo, dasi nevredni, le orodje v rokah božjega usmiljenja.

Ne bom na dolgo pripovedoval, kako smo ta praznik lepo in slovesno obhajali. Vsa italijanska kolonija v Mogadificio se je slavlja udeležila in se z nami veselila prve zmage napram Izlamu. Regent in grof de Vecchi in njegova pobožna žena so se ponudili za botre. Omenim, da so ti krsti tudi velikega pomena za prihodnost. Ne le italijanska kolonija, tudi Turki-domačini so se v obilnem številu udeležili slovesnosti. Niso sicer stopili v cerkev, ker je bila premajhna; vendar so se zunaj zadržali brez sovraštva, celo spoštovanje so kazali do sv. obredov in so pozdravljali regenta, ki se je vseh slovesnosti udeleževal. Slovesnost je trajala tri dni. Prvi dan je bil krst otrok, drugi dan krst odraslih, tretji dan (Božič) pa je bil odločen za sv. obhajilo novokrščencev. Ob teh dneh so prišli iz radovednosti razni Somali, Kadi in poglavarji rodov. Zlasti božični dan so hoteli videti jaslice in božično drevesce in hoteli biti poleg, ko so botri gostili svoje varovance. Hvalili so otroke, ki so nauk dobro znali in misijonarje in sestre, ki so otroke tako lepo naučili.

Pomisliti je treba, da imajo vsi ti otroci mohamedanske matere, ki so se izprva na vso moč ustavljale krščanski izobrazbi svojih otrok. Te žene, ki so bile od vlade prisiljene, da so morale oddati svoje otroke v najdenišnico, so bile tako trdovratne ne le vsled ločitve od svojih otrok, ampak so bile obenem do nas silno nezaupne. Zato so svoje otroke često obisko-

vale in sproti razdirale, kar smo bili mi v njih duše vcepili. Preklinjale so jih in jim grozile, ako se bodo dali vplivati od naše strani. Ta slabi vpliv se je izpočetka čutil zlasti pri večjih dečkih in deklicah, ki so bili že poprej nekoliko poučeni v mohamedanstvu in napolnjeni s sovraštvom do kristjanov. Kar metodično so nam razdirali naše delo. Naš trud in ljubezen, se je zdelo, bosta zastonj, tako da smo že rekli: »V resnici: muslimana je nemogoče izpreobrniti!« Zato sem rekel zgoraj: »Teh 40 krstov je sad — ne našega dela — ampak božjega usmiljenja!«

Ze dve leti smo tem otrokom ne le vzgojitelji, ampak misijonarji. Ko skrbimo za njih telesno zdravje, skrbimo še bolj za dušno. Zdaj pa je začela milost božja delovati. Pred šestimi meseci je ponehal vsak odpor. Matere so spoznale našo ljubezen do njih otrok. Glasno hvalijo naše uspehe in so zadovoljne, da so nam svoje otroke izročile. Tudi otroci, ki so morali veliko prestat od strani svojih mater, cenijo naš trud in naše nauke. Zdaj so popolnoma naši in prosijo za sv. krst. Ta dan so bila naša sreca potolažena za ves trud in delo, ki smo ga morali prestat.

Ko bi Vi mogli te otroke videti, kako se v cerkvi lepo obnašajo, pobožno molijo, in sv. obhajilo prejemajo! Najrajši bi šli vsak dan k spovedi, da bi bili tem bolj vredni sv. obhajila. Otroško nam pripovedujejo, kako zelo molijo za izpreobrnitev svojih mater, ker silno lepo je biti kristjan.

Ali je mogoče, da bi Bog ne uslišal teh nedolžnih prošenj? Ni mogoče, da ne bi ti otroci bili kal dobrih kristjanov v tej deželi Somali. Vsi to srčno želimo in smo pripravljeni še na nadaljnje žrtve.

Nadaljnji sadovi se v resnici že kažejo. Veliko dečkov v najdenišnici zahteva, da naj bodo Veliki ponedeljek krščeni, ko bodo tisti, ki so že bili krščeni, ta dan prejeli zakrament sv. birmе. Že dve leti smo te dečke vzgojevali, pa so doslej bili precej trdi in nedovzetni; toda milost božja, ki je njih tovariše premagala, bo posijala sedaj tudi v ta sreca.

Oprostite moji nadležnosti. Prosim Vas, nadaljujte svoje delo z molitvijo in podporami, da dovršimo z božjo pomočjo svoje delo med tem ljudstvom, ki je doslej služilo Izlamu!

Nisem sam.

Piše župnik Holzinger.

Ravnokar sem prebral »Odmev«. Same potrebe in prošnje. Pa tudi uspehi, veselje, hvaležnost. Marsikdo bo morebiti mislil: »Tu bi rad misijonar motorno kolo, tam hočejo cerkev, tu knjige, 10 tisoč frankov, 40 tisoč lir itd. Ti se ustrašiš in si misliš: »Najbolje da ne začnem, kajti vse je le premalo, karkoli dam!« Toda, dragi čitatelj, ne tako. Ti nisi sam. Je še milijon dobrih duš, in tvoj delež naj ne manjka med drugimi. Mnogokrat »malo« je naposled »veliko«: to je stara modrost. Do 100 tisoč dinarjev včasih zasluži kak cirkus v enem samem mestu. Ljudje se drenjajo pred blagajnami zabavišč, ki često služijo v slabo. To pa bo tebi in zamorcem v dušni prid. Položi svoj dar pred prestol Kristusa kralja; vsak nekaj; ne misli, da si sam. Vsi smo velika božja družina, otroci ljubezni, velesila, ako se združimo. Četudi si posameznik ubog, vsi skupaj smo bogati — najbogatejši pa nas blagoslavlja: Bog. Res, dragi bralci, tolaživna je misel:

»Nisem sam!«

Kratki misijonski dopisi.

P. Hemme, kongregacije očetov od sv. Duha, Ubanghi-čfari, Zah. Afrika: »Zelo smo hvaležni Vaši Klaverjevi družbi za vse dobrote, ki smo jih prejeli. Ime Ubanghi ima slab sloves; spominja na divje čase od poprej. Pa razmere so se zadnje čase izboljšale. Sužnjev ni več; ostala pa je še družinska sužnost, ki se javlja v mnogoženstvu; kajti žene, ki so bile prodane starim pohotnežem, so zares sužnje. Vaša družba nam pomaga lajšati usodo takih nesrečnic in jih voditi do zveličanja.«

P. Wüst, od Brezmadežne, Andara, Južna Afrika: »Letos je tu lakota, ki razsaja daleč noter v Betšuanalandijo. Ljudje mnogo trpe vsled pomanjkanja. Mladina bo še prestala, za stare ljudi je

hudo, ker ne morejo zmagati dolgih potov za živežem iskaje. Skrbe nas prihodnji meseci, ker bomo morali izprazniti naše zaloge, ki so namenjene le za šolsko mladino in delavce. Ko bi človek imel dar pomnoževanja kruhov! Zdravi ljudje si bodo mislili: »Zakaj razdeljujejo misijonarji kruh starim ženicam, ki niso za nič več na svetu; zakaj ne nam?« Umirajo zlasti dojenčki slabo rejenih mater.

350 km od Andare ob reki Okavango je P. Weillhofer ustanovil novo postajo pri rodu Okawangali: Tondoro. V kratkem času sta dva naša laiška brata postavila 15 m dolgo in 5 m široko hišico s kapelico in kuhinjo in posebej še skedenj. 28. maja smo začeli žgati opeko. V tem času je bil tudi ves

les posekan, kamen nalomljen, apno našgano. Ko bi pač v dušnem oziru šlo tako hitro!

Msgr. de Cleene, apostolski vikar v Leopoldvillu, piše: »Moja apostolska pot v Mayombe mi je bila res v veliko tolažbo. Nisem obiskal le glavnih postaj, ampak tudi postranske, ki tako lepo napredujejo. Dognal sem, da so te vrste ustanove nad vse drugo. Tukaj se redno zbirajo kristjani in katehumeni. Od časa do časa pride misijonar na obisk in ostane nekaj tednov ter med tem časom nadzoruje šole. V šoli uči navadno učitelj-domačin, ki je obenem katehist in vodi več katehumenatov. On je obenem nadzornik katehistov vseh vrst. Koliko dobrega se na ta način stori!«

P. Tacchini, lyonski misijonar, Togo, Zah. Afrika: »Lepa hvala za mašno obleko in perilo kakor tudi za rožne vence. Ah, koliko ljudi je bilo s tem osrečenih! Koliko pa tudi nezadovoljnih, ker jim nisem mogel nič dati. Jaz sem imel ravnokar duhovne vaje za katehiste, ki so rodile obilen sad. Mislil bi človek, da smo v Evropi: tako strogo so molčali in tako pobožno so se obnašali. Upajmo, da so zadobili od Boga vse potrebne milosti za svoj poklic. Glavarji z več strani so me prosili za katehista in učitelja; žal, da jim nisem mogel ustreči. Naj bi nam Previdnost božja kako pomagala. V Lome smo ustanovili kongregacijo za moše;

moral sem jim preskrbeti zastavo in znak. Število članov raste; zadnjo nedeljo jih je bilo 36 pri skupnem obhajilu. Moral bi jim preskrbeti tudi dvorano za shode, pa ni denarja. Ta kongregacija ima namen, može obdržati na pravi poti, kajti mnogoženstvo preži nanje. Zato Vas prosim, pomagajte nam. Tisočera zahvala že vnaprej!«

Msgr. Brandsma, apostolski prefekt v Kavirondi, Vz. Afrika: »V novem letu izdajamo časopis, ki se v domačem jeziku imenuje »Osiepw« (Naš prijatelj). Ima versko tendenco. Odgovarjali bomo na vprašanja in tako širili versko cmiko. Molite in prosite za dober uspeh. Upam, da bo duhovna vez med našimi kristjani.«

Sestra Terezija, Mekading, Južna Afrika: »Rada bi Vas prosila za vogelni kamen za našo šolo, pa vem, da je že drugih prosilcev zadosti. Nova šolska postava v Buzotlandiji nas sili šolske prostore razširiti; zato moramo takoj dozdati dve sobici. Denar 100 funtov šterlingov smo morali vzeti na posodo. Ko bi le železo in les ne bila tako draga! Zelo Vam bomo hvaležni, ako nam morete poslati kako malenkost. Treba bo 6 oken in dvojce vrat. Okna bodo stala 60 frankov, vrata 55 frankov. Naj bi ljubi Jezus našel za vsako okno in vsaka vrata posebnega dobrotnika ali dobrotnico.«

Poročila iz propagande.

Mgr. Josip Zambonardi, F. S. C., je bil imenovan za apostolskega prefekta v Bahr-el-Djebel (Sudan anglo-egipski).

Mgr. Sévat, lazarist, je bil imenovan pomočnikom (coadjutor).

Mgr. Crouzet za apostolskega vikarja v Fort-Dauphin (Madagaskar).

Opozarjamo vse mile bralce na današnjo prilogo!

Nihče naj je ne položi na stran, predno ni pridobil vsaj enega novega naročnika!

Slovo umirajočega katoliškega poglavarja.

Piše P. De Vit, misijonar lazarist v Abesiniji.

Ležal je utrujen in brez znakov življenja bivši lovec slonov in neustrašen vojščak in je govoril: »Zberite duhovne in starešine ljudstva, da jim govorim, preden umrjem.«

In ko so se zbrali, jim je rekel:

»Zvedel sem, da ste mi skopali grob. Dragi bratje; za svoje grehe sem zaslužil, da bi me vrgli hijenam v plen.« Vsi so jokali. Bolnika pa sta dva moža podpirala, in je govoril dalje: »Bratje, vi pravite: ta je velik, oni mogočen. Pa le Bog je! Ne recite: Dedjač Bairn je umrl, zdaj ga ni več; kajti Bog ostane. Ras Manghaha nas je zapodil iz dežele; mi pa smo rajši šli v pregnanstvo, ko da bi se izneverili Bogu. Ne pozabite, da na vas od vseh strani preže sovražniki, bodite edini in ubogajte duhovnike. Kaj bo s kozo, ki se je zvečer oddaljila od črede; hijena jo bo požrla. Ako ne boste edini, boste plen sovražnika. Bodite dobri kristjani in Bog vam bo dal bogastvo in prostost. Ne obtožujte se med seboj. Dokler sem bil jaz vaš poglavar, ni nihče tožil svojega brata. V življenju in ob smrti sem bil z vami zadovoljen.«

Globoko se je priklonil in dostavil: »Duhovniki, ki ste moji očetje, odpustite mi vse hudo, kar sem storil. Bil sem prevzet in ničemurn — ne zamerite mi. Tudi vi bratje mi odpustite; kdo bo preštel hudo, ki sem ga vam povzročil!«

Navzoči so začeli še hujše jokati rekoč: »Mojster, mi te moramo prositi odpuščanja, kajti nikdar nisi bil krivičen napram nam.«

On pa se je priklonil še nižje in rekel: »Upam, da mi bo Bog moje napake odpustil, pa tudi vi, bratje, mi jih odpustite.« In vsi so zaklicali: »Odpustimo ti!« In tudi sami so ga prosili odpuščanja.

Nato je pristopil najstarejši njegov sin, mu poljubil nogo in ga prosil: »Oče, blagoslovi me!«

»Dobri Bog te blagoslovi, moj sin. Naj te ljubijo tvoji otroci, bodi močnejši in bogatejši ko drugi. Bodi dober poglavar, ne preziraj ne starca ne otroka in ničesar se ne loti, ne da bi se poprej posvetoval s starešinami in duhovniki.« — Potem se je obrnil do pričujočih: »Bratje, dam vam svojega sina za poglavarja. Ubogajte ga, kakor ste mene ubogali; ljubite ga, kakor ste mene ljubili. Molite zame... Zdravi ostanite. Z Bogom duhovniki, z Bogom bratje, molite zame!«

Položili so ga v postelj. — Drugi dan je Bog poklical njegovo blago dušo k sebi.

Božični večer v Swakopmundu.

Piše sestra M. Tadeja Popp, O. S. B.

Naša stara cerkev je imela božični večer lepe jaslice in ljubega Jezuščka v njih, ter je bila tako privlačna, da ni mogla obseči vseh zamorcev, ki so bili prihiteli od blizu in daleč. Celo mnogo pristašev krivih ver je bilo prišlo, da so se radovali vočigled katoliške službe božje. Škoda, da so v naši veri še tako malo poučeni, sicer bi jih več prestopilo. (Nekaj jih pač vsako leto prestopi k nam.) Vsi kristjani pa so se potrudili, da so Zveličarju pripravili lep sprejem v svojih srcih s tem, da so ga polnoštevilno prejeli v sv. obhajilu. Do polnočnice je bilo spovedovanje. Opolnoči in drugi dan ob 9 pri službi božji je bila pridiga v jeziku Herero. Tudi so kristjani prepevali v svojem jeziku znane naše božične pesmi: Sveta noč, Mesija se rodi, Vstanite pastirci. Otroci so bili veseli svojih novih obleke, ki jih jim je bil prinesel Jezušček. Vsled dobrotljivosti evropskih kristjanov je mogel vsak otrok dobiti krilce, srajčko ali hlačice in zraven kak prigrizek in podobico. Tudi naši bolniki so prejeli nekaj kolača, tobaka, pipo ali podobico. To je bilo veselja! »Jaz bom svoj dar shranil za spomin!« — »Ali smem drugo leto zopet priti na slovesnost? Tukaj je tako lepo kot nikoder drugje!« Tako in podobno so govorili ti dobri ljudje.

Tudi so naši otroci predstavljali igro: Rojstvo Jezusovo in poklonitev angelov in pastircev. In dobro so napravili. »Eis oa!« (= otrok moje matere) so šepetali sorodniki igralcev, ko so gledali svoje na odru. Imeli smo skoro čisto belo Marijo, zagorelega Jožefa, črne angele in črne pastirce. Kot uvod je neka deklica deklamirala evangelij o rojstvu Gospodovem v domačem jeziku. »Zakaj se ne poje angleški ali v jeziku Herero?« tako se ob podobnih prilikah izprašujejo. Pa je težko vsem plemenom ustreči. V tem oziru je bilo v Vzhodni Afriki lažje. Narečje Kisveheli je zadostovalo za vso deželo. Tudi misijonariti je bilo tam lažje kot v tej peščeni in nerodovitni deželi; upamo pa, da je tukaj prav tako zaslužno. Uspehi so v božjih rokah in mi ne bomo dajali odgovora zanje. Zemlja je tukaj res nerodovitna, zato so pa duše tem več vredne in imajo tudi pravico do odrešenja, da se oprostijo vezi krivo-verstva, da jim zasije zvezda betlehemska in jim pokaže pot do Jezusa in s tem do njih časne in večne sreče.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske,
ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja.

Sem nahajal se v bridkosti,
stiskan in zatiran bil,
pa Mariji Ledóchowski
sem zaupno se izročil.

Nje priprošnja je izdala,
bil sem rešen spon in zla;
bodi njej priznana hvala,
širok celega sveta!

Obenem obljubljen dar 400 Din v zahvalo odposlal. — F. K., Sv. Rupert, Sl. Gor.

»Zahvaljujem se Mar. Tereziji Ledóchowski, ker sem bila uslišana v neki zelo važni zadevi in pošiljam obljubljen dar za afriške misijone. Priporočam se znova.« — Š. Z., Ljubljana.

»Po priprošnji Mar. Terezije Ledóchowske sem čudežno zadobila zdravje brez operacije. V znak hvaležnosti pošiljam obljubljen dar L 500— in pristopim kot dosmrtni ud k »Zvezi afriškega tiska.« — F. V., Idrija.

»Priporočil sem se gr. Mariji Tereziji Ledóchowski za zdravje in obljubil javno zahvalo in dar 10 L, če me usliši. S pristrčno zahvalo to sedaj izpolnjujem. — Obenem se zahvaljujem tudi za neko drugo uslišanje, za katero sem prav tako obljubil javno zahvalo in dar 25 L, katerega istočasno pošiljam. Priporočam se še v nek poseben namen in priložim kot prošnjo 5 L.« — C. S., Vipava.

»Priporočila sem se v svoji bolezni gr. Mar. Ter. Ledóchowski in po njeni priprošnji kmalu zadobila zdravje, za kar se ji tu javno zahvaljujem in pošiljam 15 L za afriške misijone. Sedaj se bom pa kar vedno k njej zatekla v svojih potrebah.« — J. K., Gorica.

»Zatekla sem se večkrat k presv. Srcu Jezusovemu in blagopokojni grofici Ledóchowski za pomoč in sem bila vedno uslišana. V zahvalo pošiljam obljubljen dar 30 Din za najpotrebnejše misijone. Priporočam se še nadalje v raznih težkih zadevah in obljubljam dar za misijone, če bom uslišana.« — A. Z., Breznik.

»Zahvaljujem se grofici Ledóchowski, ker se mi je po njeni priprošnjiboljšalo zdravje. V zahvalo pošiljam kot botrinski dar zamorčku 60 Din. Obljubljam, če zadobim zdravje popolno, vsako leto poslati kot botrinski dar 60 Din in obnoviti naročnino za »Odmev« in »Zamorčka«. — J. K. iz C.

»Pri neki živinski bolezni sem se obrnila do blagopokojne ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja, nakar mi je pomagala ter se ji tu javno zahvaljujem.« Zahvala je bila obljubljena. — J. P.

—o—

Priporočajo se služabnici božji: zelo bolna oseba za zdravje; N. N. v zelo važni zadevi.

ZAHVALE

z darovi so dospele v čast presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Tereziki Deteta Jezusa, škofu Slomšek, blagopok. Ledóchowski: N. N. 100 Din za uslišanje jako težavnih družinskih in gmotnih razmer; v zahvalo za to milost obljublja letos še večkrat kaj poslati. — M. A., Srednji vrh Din 97-50 za kruh sv. Antona; J. Š., Trbovlje v isti namen; M. L., Oplotnica, neimenovan dar.

»Pošiljam 200 frankov za katehista, ki naj bo enkrat duhovnik, ali pa za vzgojo duhovnika-domačina v semeniških letih. Obljubil sem to darilo, ko mi je bil brat bolan, da bi mu vsaj ne bilo treba iti k operaciji. Iz hvaležnosti do Boga in pok. grofice Ledóchowske izpolnjujem svojo obljubo. — E. M.«

»Moja vnukinja je bila zelo bolna, tako da so zdravniki obupali nad njo. Obrnila sem se z zaupanjem na blagopokojno grofico Ledóchowsko, ki mi je že večkrat pomagala v težavah. Obljubila sem, da objavim slučaj in pošljem tudi kako darilo za misijone. Deklica je ozdravila. Zato pošiljam 100.000 kron. — J. K.«

»Bil sem novembra 1926 težko bolan. Moj zdravnik, specialist mi je ponovno pred pričami zatrdil, da mi ne more več pomagati, ker moj organizem se nahaja v razpadu. Na priprošnje pokojnice se je proces ustavil; danes pa — konec januarja — mi je rekel zdravnik jud, da naj se za svoje zdravje zahvalim le Bogu. Pošiljam 10 šilingov in 10 knjig za mladinska društva. — L. R.«

»Vsled nesreče je imela moja hči zadnje čase hude krče. Nič ni pomagalo; morala je prekiniti svoje poklicno delo. Pa sem se obrnila z zaupanjem na t. grofico Ledóchowsko in obljubila 20 mark, ako bo moja hči za vedno prosta krčev. Pomoč pokojnice sem hotela spoznati na tem, da hči ne bo imela do februarja nikakega napada več. Danes je moja hči zdrava in vesela. Bogu bodi hvala za to! Prilagam 20 mark za misijone. — Gospa E. M. v S.«

Opomba uredništva. V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je tu notri rečeno o »čudežnem« in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi sv. Cerkve. Oznake kakor »blažen« in »svet«, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvale razsodbo apostolske stolice.

Kratka poročila o Družbi sv. Petra Klaverja.

9. september, praznik sv. Petra Klaverja. Ob šestih zvečer v cerkvi sv. Jožefa, pri č. oo. jezuitih pridiga, katero je imel preč. o. Janez Nep. Demšar, D. J. Z navdušenimi besedami je spodbujal pobožne poslušalce k podpori ubogih afriških misijonov in poudarjal važnost »Zveze afriškega tiska«. Pridigi je sledil slovesen sv. blagoslov in litanije. Misijonska slovesnost se je zaključila s tem, da se je dala v poljub sv. relikvija, pri čemer so dragi prijatelji misijonov darovali svoj novčič za uboge afriške misijone. — Iskrena hvala preč. gospodu govorniku in vsem milim darovalcem! Navdušili smo se zopet za eno leto z misijonskim ognjem. Naj ga poživlja in podpira blagoslov Najvišjega, da po želji sv. Očeta neumorno delujemo dalje pri najbogoljubnejšem med vsemi bogoljubnimi deli, pri reševanju neumrljivih duš!

Popolni odpustki,

katero lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja, pod navadnimi pogoji:

Dne 30. novembra, na god sv. apostola Andreja.

Dne 21. decembra, na god sv. apostola Tomaža.

Dne 27. decembra, na god sv. apostola Janeza Ev.

Za naše drage rajinke.

Mesec vernih duš nam zopet kliče v spomin naše ljube umrle. Saj smo, četudi ločeni, vendar zvezani z njimi po občestvu svetnikov. Zanje moremo moliti in darovati sv. maše in z dobrimi deli in miloščino lajšati njihovo blaženost v nebesih. Naj nas torej nagne ljubezen do rajnikih, da bomo v tem mesecu storili prav mnogo dobrih del! Toda kot prijatelji misijonov, naklanjamo svoja dobra dela tudi misijonom. Kako je to mogoče? En način bi posebno radi priporočili. Kako s podporo misijonov pomagati dušam v vicah: **Mašna zveza za Afriko.** — V mašno zvezo je mogoče vpisati ali žive ali mrtve, ki so potem vsako leto deležni 300 sv. maš, ki jih pusti v njih namen brati Družba sv. Petra Klaverja. Udnina stane enkrat za vedno 3 Din. Vsak ud, ako želi, dobi sprejemno podobico; vendar svetujemo radi drage poštnine, da zberete več udov naenkrat in dodaste za poštino še 1 Din. Nabiralne pole za zbiranje novih udov, pošljemo na željo zastoj. **Naznanilo za pristop v »Mašno zvezo«** sprejema Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.

Zveza afriškega tiska.

»Zveza afriškega tiska« je ustanovljena z namenom, da bi brezplačno preskrbovala misijonarje s prepotrebnimi knjigami za razširjenje sv. vere.

Dragi prijatelji in dobrotniki! Pristopite k »Zvezi afriškega tiska« kot **dosmrtni** ud z enkratnim prispevkom 500 Din, ali kot **podporni** ud z letnim prispevkom 20 Din, ali kot **redni** ud z letnim prispevkom 5 Din. Prispevke sprejema »Družba sv. Petra Klaverja«, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.

Iz naše listnice.

Sledeče vrstice pričajo o zanimanju, ki vlada med našimi dobrotniki za misijone: »Z veseljem sem prelistal kakor druge, tako tudi junijski zvezek »Odmeva« in sem spoznal, kako velik blagoslov božji je rosil preteklo leto na vse delo Klaverjeve družbe. Zato tudi ponovno zahvaljen dobri Bog... Stalno molim za sv. misijone, zlasti pa za potrebe Vaše Klaverjeve družbe.« **Domači duhovnik.**

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čec.

Družba sv. Petra Klaverja.

za afriške misijone obsega tri vrste udov:

1. **Podpornike** oziroma **podpornice**, ki prispevajo na leto **3 Din** in so deležni odpustkov.

2. **Zunanje ude**, bodisi moškega ali ženskega spola, ki se posvetijo službi afriških misijonov, kolikor jim pripuščajo njih stanovske dolžnosti.

3. **Notranje ude** ali »pomožne misijonarke za Afriko«, ki darujejo vse svoje življenje in zmožnosti ljubemu Bogu za rešitev duš zamorcev. Več o tem pove knjižica »Poklic pomožne misijonarke«. Cena 4 Din, L 1.50, Š — 60.

»Med bogoljubnimi deli najbogoljubnejše je,
sodelovati za rešitev duš!«

Vsem našim naročnikom iz Julijske Benečije!

Vsem milim dobrotnikom in naročnikom iz Julijske Benečije tem potom prijazno naznanjamo, da je sedaj uprava »Odmeva iz Afrike« in »Zamorčka« za Julijsko Benečijo v Rimu (23), via dell' Olmata 16.

Zato prosimo, da blagovolite pošiljati naročnino za liste in koledarje, kakor tudi katerisibodi dar v prid ubogih afriških misijonov, potom poštna položnice v Rim. — Kdor še ni poravnal zaostale naročnine, prosimo lepo, da tudi to stori, da mu bomo mogli liste še dalje pošiljati. Opozarjamo vas na popust (glejte prilogo v tej številki), katerega dobijo tisti naročniki, ki imajo naročenih več izvodov na en naslov. — Častiti afriški misijonarji, spreobrnjeni zamorci in vsa Družba sv. Petra Klaverja moli za vas.

Klaverjev koledar 1929.

z mnogimi poučnimi kot zabavnimi povesticami in slikami iz zamorske dežele. — Cena kosu 5 Din, pri naročbi 10 kosov eden povrh.

Misijonski koledarček za mladino 1929.

Zaradi lepih slik in izbrane vsebine vsem staršem in vzgojiteljem toplo priporočamo, da ga kupijo ljubi deci. Je tudi zelo primerno Miklavževo darilo. — Cena kosu 3 Din, pri naročbi 10 koledarčkov eden povrh.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja,
Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.

»Zamorček«, ilustriran mesečnik za mladino v pospeševanje ljubezni do naših najubožnejših črnih bratov. — Stane na leto 5 Din.

Za Božič!

	Din	Šil	L
Naprednjak ob Kongu. Igra	3—	0-40	1-20
Klic božji. Igra	3—	0-40	1-20
Male pomožne misijonarke. Igra	3—	0-40	1-20
Lakota v črni deželi. Igra	2-50	0-30	1—
Umijmo zamorčka. Igra	1-50	0-15	0-60
Škapulir sužnja. Povest	1—	0-10	0-30
Janko in njegov angel. Povest	1-50	0-15	0-60
Maričina grlica. Povest	1—	0-10	0-40
Povest o znameniti Marički	1—	0-10	0-40
Spreobnjenje črne princezinje. Povest	1-50	0-15	0-60
Sv. Peter Klaver. Životopis	1-50	0-15	0-60
Z besedo in tiskom. Poučno	2-50	0-30	1—
pri odjemu 12 izvodov skupaj izvod a	2—	0-25	0-80
Pomoč za Afriko. Govor	1-50	0-15	0-60

Naslov naročbe glej na 2. strani ovoja. Poštšina posebej.